

De kunstroof. Van 10 tot 11 jaar. Op het de tail letten.

"Een uitnodiging" glundert James Hunter, die nieuwsgierig een glanzende omslag openmaakt. Van over zijn schouders kijkt John aandachtig toe, "Van een bekende beeldhouder Stevenson. "Die dag maken we vrij" klinkt het uit in é én mond. Op de afgesproken dag staat de gekende beeldhouder hun op te wachten. "Ik nodig u uit om mijn nieuwste werk te bewonderen" zegt hij hartelijk. "U bent uniek als kunstenaar" looft de detective en ook John weet enkele beelden van hem in de stad en in de parken staan. "Ik trek het doek weg" verkondigt de kunstenaar en ademloos ziet men een kind, dat op het punt een bal weg te werpen. Een daverend applaus volgt en reeds staan de bedienden gereed om de champagne te serveren. De aanwezigen zijn er het over eens, dat dit beeld, eens in een park van Londen te zien zal zijn in het park. De kunstenaar roept de detective "Een kleiner werk van mij is geroofd in de tuin, een vogel die rust op een afgebroken tak, dichtbij de vijver." "Ik zie nog duidelijk voetsporen" merkt de detective op. "Ik stel voor een spelletje te doen, één na één mag in het zand lopen. Wie het vlugst is, krijgt een speciaal aandenken van deze dag" zo zie ik vlug de voetsporen van de bezoekers." Graag spelen de gasten het spelletje mee en John komt in aanmerking voor het kleinood. Maar! De genodigden hebben andere voetsporen... Als laatste kunnen James en John Hunter nog eens naar de bepaalde plek zien waar de stenen vogel lag. Onmiddellijk ziet de detective nu een rijkoord, dat aan de stenen tak is blijven hangen. "De dief droeg schoenen met rijkoorden" concludeert hij. "Mag ik eens de keuken bezichtigen?" vraagt de detective. Dit wordt door de beeldhouder onmiddellijk toegestaan. Wat later ziet de detective, dat er een stuk van de rijkoord ontbreekt van de bedienden. Hij deelt zijn vermoeden mede aan de kunstenaar en roept de hulphok. Vlug gaat deze door de mand. "Ik heb niets gestolen, een persoon die ik heb opgebeld, vroeg me deze stenen vogel naar zijn tuin te brengen" zegt de bediende naar waarheid. "Kent u zijn adres" vraagt de detective. Natuurlijk heeft de kunstenaar de lijst van de genodigden bij zich. Inspecteur Powell komt de plek in de tuin bekijken... nog dezelfde avond staat de vogel terug op zijn plaats. Maar een genodigde, de dief, zit te wachten tot wanneer de onderooring begint in het commissariaat. "Gelukkig heb ik wel een aandenken" knipoogt John naar James, "Deze stenen vaas zal niet misstaan in onze tuin!"